

animallibres

Daniel Pennac

A detailed illustration of a young boy with dark skin and short hair, wearing a red garment with a white fur collar, looking intently at a grey wolf. The wolf has striking yellow eyes and is looking back at the boy. The background is a solid teal color.

L'ull del llop

Il·lustracions de **François Roca**

Traducció de Marta Marfany

Capítol 1

Com es van conèixer

I

Dret davant el tancat del llop, el noi no es mou. El llop va i ve. Camina amunt i avall i no s'atura mai.

«Em posa nerviós, aquest...»

Això és el que pensa el llop. Fa ben bé dues hores que el noi és allà, dret davant la reixa, immòbil com un arbre glaçat, mirant com camina el llop.

«Què vol de mi?»

El llop es fa aquesta pregunta. El noi l'intriga. No el neguiteja (el llop no té por de res), l'intriga.

«Què vol de mi?»

Els altres nens corren, salten, criden, ploren, treuen la llengua al llop i amaguen el cap entre la faldilla de la mare. Després faran el pallasso davant la gàbia del gorilla i rugiran als morros del lleó, que fujeteja l'aire amb la cua. Aquest noi, no. Aquest s'està dret, immòbil, silenciós. Només se li belluguen els ulls. Segueixen el vaivé del llop al llarg de la reixa.

«Que no ha vist mai un llop, o què?»

El llop, però, només veu el noi un de cada dos cops.

Perquè el llop només té un ull. Va perdre l'altre a la batalla contra els homes, fa deu anys, el dia que el van capturar. Així doncs, a l'anada (si d'això en podem dir l'anada), el llop veu tot el zoo, amb les gàbies, les criatures que fan ximpleries i, al mig, aquest noi, completament immòbil. A la tornada (si d'això se'n pot dir tornada), el que veu el llop és l'interior del tancat. El seu tancat buit, perquè la lloba va morir fa una setmana. El seu tancat trist, només amb una roca grisa i un arbre mort. Llavors el llop fa mitja volta i torna a aparèixer el noi, amb la seva respiració constant que deixa un baf blanc en l'aire fred.

«Es cansarà ell abans que jo», pensa el llop sense deixar de caminar.

I afegeix:

«Jo tinc més paciència que ell».

I afegeix, encara:

«Jo soc el llop».

II

L'endemà al matí, però, en despertar-se, la primera cosa que veu el llop és el noi, dret davant el tancat, allà, exactament al mateix lloc. Al llop gairebé li fa un salt el cor.

«No deu haver passat la nit aquí!»

Es controla i torna a anar amunt i avall com si res.

Ara fa una hora que el llop camina. Una hora que els ulls del noi el segueixen. El pelatge blau del llop passa a frec de la reixa. Els músculs se li mouen sota l'abric d'hivern. El llop blau camina com si no s'hagués d'aturar mai. Com si se'n tornés a casa, a Alaska. «Llop d'Alaska», indica la plaqueta de ferro de la reixa. I hi ha un mapa de l'extrem nord del continent, amb una regió pintada de vermell, per precisar el lloc: «Llop d'Alaska, Barren Lands»...

Les seves potes no fan cap soroll quan tre-

pitgen el terra. Avança, d'un cap a l'altre del tancat. Sembla el pèndol silenciós d'un gran rellotge. I els ulls del noi fan un moviment molt lent, com si seguissin una partida de tennis a càmera lenta.

«Tant com això li interesso, doncs?»

El llop arrufa les celles. Petites ones de pèl eriçat li venen a morir a la punta del musell. Li fa ràbia fer-se totes aquestes preguntes sobre el noi. S'havia jurat que no es tornaria a interessar mai més pels homes.

I ja fa deu anys que resisteix: no pensa en els homes, no se'ls mira, res de res. Ni els nens que fan poca-soltades davant la gàbia, ni el treballador que li llança la carn de lluny, ni els artistes que venen a dibuixar-lo els diumenges, ni les mares idiotes que el mostren als fills tot piulant: «Mira, el llop!; si no fas bondat te les hauràs amb ell!». Res de res.

«El millor dels homes no val res!»

És el que deia sempre la Flama Negra, la mare del llop.

Fins la setmana passada, el llop de tant en tant parava de caminar. La lloba i ell s'asseien davant dels visitants. I era exactament com si no els veiessin! El llop i la lloba miraven recte

endavant. Amb una mirada que et travessava. Tenies la impressió que no existies. Molt desagradable.

«Què deuen mirar, d'aquesta manera? Què veuen?»

I llavors la lloba es va morir (era grisa i blanca, com una perdiu de neu). Des de llavors el llop no s'ha aturat mai. Camina del matí al vespre. La carn que li llancen es glaça a terra al seu voltant. A fora, recte com una *i* (una *i* amb el punt que deixa un baf blanc), el noi el mira.

«Pitjor per a ell», decideix el llop.

I deixa de pensar per complet en el noi.

III

Tot i així, l'endemà el noi també hi és. I l'endemà de l'endemà. I tots els altres dies. Fins al punt que el llop ha de tornar a pensar en ell.

«Però qui és?

»Què vol de mi?

»Així, no fa res en tot el dia?

»No treballa?

»No va a escola?

»No té amics?

»No té pares?

»O què?»

Un munt de preguntes que li fan alentir el pas. Se sent les potes feixugues. Encara no és cansament, però aviat podria ser-ho.

«Increïble!», pensa el llop.

En fi, demà tanquen el zoo. És el dia del mes que els animals passen la revisió, que es fa el manteniment de les gàbies. No hi ha visitants, aquell dia.

«Demà me'l trec de sobre.»

De cap manera. L'endemà, com els altres dies, el noi també hi és. Hi és encara més que mai, tot sol davant el tancat, al zoològic completament desert.

–Oh no! –gemega el llop.

Doncs sí!

Ara el llop se sent molt cansat. Com si la mirada del noi pesés una tona.

«Molt bé», pensa el llop.

«Molt bé.»

«Tu ho has volgut!»

I, de cop i volta, para de caminar. S'asseu ben recte, just davant del noi. I es posa a mirar-lo al

seu torn. No li fa aquella mirada que travessa, no. És la mirada de debò, la mirada fixa!

Ja està. Ara són tots dos cara a cara.

Molta estona.

Al zoològic no hi ha ni un visitant. Els veterinaris encara no han arribat. Els lleons no han sortit del cau. Els ocells dormen entre les seves plomes. Dia de repòs per a tothom. Fins i tot els micos han renunciat a fer pallassades. Estan penjats de les branques com ratpenats adormits.

Només hi ha el noi.

I el llop de pelatge blau.

«Em vols mirar? Molt bé. Jo també et miraré!
Ja veurem, doncs...»

Hi ha, però, una cosa que al llop el molesta. Un detall estúpid. Ell només té un ull i el noi en té dos. Per això no sap en quin ull del noi ha de clavar la mirada. Dubta. L'únic ull que té va d'una banda a l'altra: dreta-esquerra, esquerra-dreta. Els ulls del noi no es belluguen. Ni parpellegen. El llop està molt incòmode. Per res del món giraria el cap. Ni tampoc es posaria a caminar un altre cop. Resultat: l'ull se li belluga cada vegada més. I aviat de la cicatriu del seu ull mort en surt una llàgrima. No és pena. És impotència. I ràbia.

Llavors el noi fa una cosa estranya. Que calma el llop, que li dona confiança. El noi tanca un ull.

I aquí els tenim mirant-se l'un a l'altre, l'ull dins l'ull, al zoològic desert i silenciós, amb tot el temps del món al davant.

